

Bohoslužba 7. 8. 2022

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Introit: Skládám naději v Hospodina, má duše v něho naději skládá, čekám na jeho slovo. (Žalm 130,5)

Pozdrav

Píseň: 640

Modlitba: Svatý a silný Bože, daruj nám sílu víry ve tvou blízkost, abychom uprostřed bezmoci a zmatku světa hleděli tam, kde je skutečná naděje. Ty jsi s námi, i když Tě nevnímáme v mocných znameních. Osvobod' nás od našich úzkostí a strachů a pomoz nám v naší malé víře, abychom vnímali Tvou přítomnost a chválili Tě. Dávej nám poznat, že jsi naplněním všech našich tužeb, ať nehledáme uspokojení ve věcech škodlivých nebo bezcenných. Povzbuzuj nás v našich pochybnostech a krizích a dej, abychom s radostí, nadějí a ochotou víry kráčeli vstříc tvému Synu, našemu Pánu a bratru Ježíši Kristu, který s tebou a s Duchem svatým žije a působí nyní a navěky. Amen.

1. čtení: Genesis 15,1–6

Píseň: 48

2. čtení: Židům 11,1–3.8–16

Kázání

Víra. Postoj tak důležitý – nejen v církvi – a přesto tak mnohotvárný a neuchopitelný. Není to s ní jednoduché. Na jedné straně se křesťanská víra pojí s jistotou, spolehnutím, ale na druhé straně je to přece víra a ne jistota. Na víru lze nahlížet z různých úhlů. Jeden z nich nám nabízí autor listu Židům. Přečtu jeho definici víry ještě jednou, v doslovnějším překladu, jak ji uvádí Český ekumenický překlad v poznámce pod čarou: *Víra je základ poznání toho, v co doufáme, důkaz pro to, co nevidíme*. Nemáme zde vyčerpávající a jedinou možnou definici víry. Jedná se o jeden z úhlů pohledu na tento fenomén. Zásadní však je, že víra podle pisatele listu souvisí s doufáním, nadějí a též se skrytostí jejího předmětu. Podívejme se na okolnosti, do nichž měl list pravděpodobně promlouvat. Adresáti apoštolových slov se ocitli v krizi víry. Před časem přijali evangelium, ale tím si zadělali na problémy. Zakusili útlak, urážky, ztrátu majetku, pobyt ve vězení. Jejich nová křesťanská identita se nesetkala ve společnosti s pochopením. Stali se vydědění. V téhle těžké době však zažili také sílu vzájemné solidarity a podpory. Jenže jak už to tak bývá, dostavila se únava, zklamání, ztráta iluzí. Naděje a zaslíbení křesťanské zvěsti narážely na nepříznivou realitu. Některým se už nechtělo zůstat v téhle skupině vyvrhelů, jiným se zdálo, že věci zůstávají pořád stejně neuspokojivé a nemění se k lepšímu. Bylo lákavé zřeknout se proto Krista. To by jim mohlo přinést výhody.

Proto je autor listu povzbuzuje a nabádá k vytrvalosti. A používá k tomu příkladů „svědků víry“, postav minulosti, v našem úryvku konkrétně praotce Abrahama a jeho manželky Sárý. „Podívejte se na ně“, vyzývá své posluchače, „a vezměte si z jejich víry příklad. Uvažte, co svojí vírou dokázali a co všechno byli také ochotni vytrpět.“

Vytěžit povzbuzení z velké a slavné minulosti není nic neobvyklého. Vždyť to známe i z našich dějin. A pro příklad nemusíme chodit daleko: Když pan Hanka r. 1817 „objevil“ v kobce nedalekého kostela

sv. Jana Křtitele jakýsi starobylý rukopis, mělo to jistě posloužit ku povznesení českého národního ducha. Slavná historie se měla stát impulsem pro rozvoj českého národa.

Také česko-bratrský evangelík, ale potažmo český a západní křesťan vůbec by nejspíše potřeboval zaslechnout slovo posily a naděje do budoucna. Časy se mění, tradiční církve v naší části světa slábnou a jako by se směřovaly do bezvýznamnosti. Mnohým je to proti srsti a chtějí by zachránit, co se dá, nebo ideálně vrátit staré dobré časy, kdy církev něco znamenala a měla své výsostné postavení ve společnosti. Nebo alespoň ty doby, kdy nás bylo víc. Ale jak víme, ty staré dobré časy nebyly ve všech ohledech zdaleka ideální, a navíc – vracet se zpět do minulosti je nesmysl. Ano, můžeme a máme se minulostí inspirovat a poučit, navazovat na to hodnotné a osvědčené, načerpat posilu od velkých postav, ale musíme kráčet vpřed. Tam nás vede skutečná víra, která sice neví, co se stane, ale doufá, ačkoli okolnosti nejsou nikterak povzbudivé.

Povzbuzení ale potřebujeme jistě i na osobní rovině, když přicházejí krize víry. Ty mohou mít různou podobu. Od pochybností o existenci Boží, přes přemítání nad pravdivostí a logičností biblického poselství až po váhání nad tím, zda má cesta za Kristem opravdu smysl a zda nám něco přinese.

Vždyť by se dalo tak krásně žít i bez Boha nebo bez ohledu na něj. Ostatně kolik lidí takto žije a nic důležitého jim nechybí – alespoň na první pohled... Na zásadní otázky dokáže odpovědět nejen náboženství, ale také věda a mohlo by se zdát, že Boha lze dnes zkrátka pominout. Takové pochybnosti se objevit mohou, vždyť Boha si osahat nemůžeme a hluboké mystické zážitky či zázraky svědčící o jeho působení asi jen tak nikdo z nás nezažil. A ostatně i ty se dají vyložit různě.

Jenže chtě nechtě něčemu věřit musíme, je nutné na něco vsadit. Ať už na Boha či naopak na jeho neexistenci, na všemohoucnost vědy a techniky nebo na sebe. Není jedno čemu věříme a na co dáme. Zvláště v době, kdy se i vědecká fakta stávají osobním názorem, který se dá zpochybňovat a kolem nás se to hemží lží. Jako by všechno bylo na úrovni jakési osobní víry, osobního přesvědčení. Proto je důležité, jaké přesvědčení zastáváme. Ale ve světě, kde má každý nějakou svou víru, si pak jako křesťané alespoň nemusíme připadat nikterak nepatřičně.

Navzdory všemu jsou tady dobré důvody mluvící pro víru v křesťanském pojetí. Ostatně poukazuje k tomu již sama skutečnost, že příběh jakéhosi Ježíše, muže z bezvýznamného Nazareta, nacházejícího se kdesi na okraji tehdejšího světa, pronikl do všech končin země a proměnil kulturu mnoha národů a životy mnoha lidí. Kde jinde najdeme tak silný a inspirativní příběh svědčící o vztahu Boha k člověku? Příběh překonávající nejen propast staletí a tisíciletí, ale také překonávající propast nejzásadnější – tu mezi životem a smrtí. Věřit lze všemu možnému, ale co z toho ob stojí v kritických životních okamžicích, a zvláště před tajemstvím smrti? Právě tyto situace jsou kritériem, které zásadně prověřují nosnost různých věr.

Když zvážíme, co všechno máme jako lidé ve své moci a co nikoli, když se podíváme na síly, které nás ohrožují, musíme ve srovnání s nimi přiznat svoji malost. Ale to nás může paradoxně osvobodit – pokud se rozhodneme pokorně a s doufáním odevzdat vyšší moci. A pokud ta moc nese tvář Ježíše Krista, pak jistě neuděláme chybu, protože ta se v dějinách osvědčila jako skutečně nosná.

Píseň: 667

Přímluvy: K přímluvné modlitbě se přidejte slovy „Prosíme tě, vyslyš nás“:

Pane, pomáhej nám v našich pochybnostech a krizích víry. Dej, abychom v tebe věřili až do konce. Prosíme tě, vyslyš nás.

Přímlouváme se za všechny, kdo věří evangeliu, ať žijí kdekoli, aby rostli v lásce k Bohu a lidem. Prosíme tě, vyslyš nás.

Vyprošujeme si dar vytrvalosti a trpělivosti. Dej nám trpělivost v každé tísni i v situacích, kdy se přestáváme ovládat. Prosíme tě, vyslyš nás.

Bud' s těmi, kdo vedou tvou církev: Uchovej je ve zdravé a radostné víře, aby nedělali ostudu tvé službě. Prosíme tě, vyslyš nás.

Pomáhej budovat porozumění a důvěru mezi lidmi. Dej, ať spolu dokážeme skutečně diskutovat, nejen se hádat a urážet na sociálních sítích. Prosíme tě, vyslyš nás.

Přimlouváme se za všechny bloudící, nechtěné, vykořeněné, za ty, kdo nevědí, kam patří i za oběti válek, chudoby a lidského sobectví. Prosíme tě, vyslyš nás.

Všechno ostatní smíme předložit Pánu v tiché modlitbě.

Modlitba Páně: zpívaná 385

Píseň: 585

Ohlášky

- Jsou prázdniny, proto odpadá běžný program během týdne. Zato se budou konat některé sportovní podniky a ve čtvrtek od 17 ho. Posezení pod ořechem. V úterý v 10 hod. se také konají bohoslužby ve středisku Diakonie. V kostele se bohoslužby uskuteční opět v neděli v 9:00.
- Narozeniny v novém týdnu oslaví bratr Zavoral. Přejeme mu vše dobré a Boží požehnání.

Poslání: Věřím, pomoz mé nedověře. (Marek 9,24b)

Požehnání: Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi.

Píseň: 147 (5x)